

Mál nr. 347/2015**M og
V v. Frítímaslysatryggingar****Maður slasast á ferðalagi. Skerðing bóta vegna aldurs þ. 14.5.2014.****Gögn.**

1. Málskot móttengið þ. 15.9.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-12
2. Bréf V dags.28.9.2015.
3. Bréf lögmanns M dags. 30.9.2015.
4. Bréf V dags. 5.10.2015.

Málsatvik.

M slasaðist á ferðalagi í Noregi og varð óvinnufær um tíma vegna slyssins. Ekki er ágreiningur um bótaskyldu eða niðurstöðu mats, þar sem M var metin til 15 stiga lækisfræðilegrar örorku og tímabundinnar missis starfsorku. Ágreiningurinn í málinu snýst um skerðingu á bótagreiðslum til M vegna aldurs hans. M sættir sig ekki við þá niðurstöðu og krefst þess að V greiði honum fullar bætur í samræmi við matsgerðina sem að ofan greinir á grundvelli þeirra fjárhæða sem tilgreindar eru í váttryggingarskírteini um tryggingu M og úrskurðað verði að óheimilt sé að skerða slysabætur vegna aldurs tjónþola bæði hvað varðar lækun örorkubóta vegna aldurs og afnám bóta vegna tímabundins missis starfsorku vegna aldurs. M byggir á því að líkamstjónið sem hann varð fyrir hafi orðið í svokölluðum váttryggingaratburði skv. g lið 62.gr. og 63.gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingasamninga. Afleiðingar slyssins falli undir II. hluta laga nr. 30/30024 um váttryggingasamninga, sem fjalli um persónutryggingar, en þar komi ekki fram heimild til að lækka bætur vegna aldurs eða útiloka þær alfarið. Þá segir M að tryggingarskírteinið sanni að samið hafi verið um gildissvið frítímaslysatryggingarinnar á þann veg að kærandi ætti rétt á fullum bótum skv. tryggingunni í samræmi við afleiðingar slyssins, ef hann yrði fyrir líkamstjóni sbr. 70.gr. laga nr. 30/2004 og hafi V verið óheimilt að semja sig undan tryggingunni eins og hún er tilgreind í váttryggingarskírteini. M byggir jafnframt á því að eina undanþáguákvæðin sem heimil séu skv. lögum nr. 30/2004 séu í XIII. kafla laganna og vísar sérstaklega til gr. 86-89 í lögnum sbr. 63.gr. Þá vísar M einnig til greinargerðar með lögum nr. 30/2004 einkum varðandi kafla XIII. og 61.gr. M segir málsástæður sínar byggja á lögmætisreglunni eða lagaáskilnaðarreglunni og skýra lagaheimild þurfi til grundvallar hvers konar takmörkunum á réttindum manna. Þá byggir M á því að skilmálaákvæði váttryggingarsamnings séu ósanngjörn og V hafi ekki sinnt upplýsingaskyldu sinni með fullnægjandi hætti og vísar M sérstaklega til 36.gr. og 36.gr. a, b og c laga nr. 7/1936 lög um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga, og segir að í tryggingarskírteini séu ekki upplýsingar um þau undanþáguákvæði sem V byggir á og því verði ekki séð að V uppfylli skilyrði 64.gr. laga nr. 30/2004. Þá verði einnig til þess að líta að mati M að skilmálaákvæðin sem V byggir á séu ósanngjörn og stríði auk þess gegn góðum viðskiptaháttum og því beri að víkja þeim til hliðar á grundvelli 36.gr. laga nr. 7/1936. Þá vísar M til meginreglna neytendaréttar og vísar í því sambandi til greinar 6.5. og fleiri lagagreina í greinargerð með lögum nr. 30/2004. Þá segir M að tryggingin sem hann hafi haft hjá V hafi verið gölluð vara og gallinn hafi ekki komið í ljós fyrr en M hafi slasast og því megi hafa hliðsjón af 5.gr. laga nr. 57/2005 lög um eftirlit með viðskiptaháttum og markaðssetningu. Þá byggir M á að V geti ekki hagað sér að eigin vild varðandi skilmála sem félagið semji sér til handa og váttryggingafélög beri ákveðna samfélagslega skyldu og beri að hafa hagsmuni hins váttryggða í heiðri. Þá vísar M til jafnræðisreglu laga um að allir skuli hafa sama rétt og réttarskerðins sem sú sem V beiti M falli undir 65.gr. stjórnarskrár nr. 33/1944 sbr. breytingu með 3.gr. l. nr. 97/1995 sbr. greinargerðina með téðri 3.gr. Þá segir M að aldur geti fallið undir ákveðið líkamlegt ástand. M byggir á að krafa sín sé varin af 65.gr.

stjórnarskrárinnar og einnig 72.gr. hennar. Þá byggir M á því að krafa hans teljist til eignarréttinda sem njóti verndar 72.gr.stjórnarskrárinnar.

V segir að félagið hafi viðurkennt bótaskyldu og hafi M tekið við bótum með fyrirvara um lækkun vegna aldurs. V telur að vísa eigi málinu frá úrskurðarnefnd í váttryggingamálum sbr.3.gr.samþykkt úrskurðarnefndarinnar þar sem ágreiningur í málinu snúist um fjárhæð bóta og V samþykki ekki að úrskurðarnefndin úrskurði um það í þessu máli. V mótmælir að öðru leyti öllum málsástæðum M. Þá tekur V fram að í váttryggingaskírteini sé vísað til skilmálanna sem gildi um váttrygginguna sbr. það sem segir í 70.gr. laga um váttryggingasamninga og hafi M átt að vera kunnugt um efni skilmálanna og þeirrar verndar sem M kaus að kaupa með umræddri tryggingu og vísar V í því sambandi til dóms Hæstaréttar í málinu 30/2004.

Álit.

Ágreiningur í máli þessu varðar heimild V til að skerða bætur til M vegna aldurs. Ekki er fallist á það með V að ágreiningur í máli þessu snúist um fjárhæð bóta og því beri að vísa því frá úrskurðarnefnd í váttryggingarmálum á grundvelli 3.gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefndina. Málið varðar túlkun á samningsskilmálum og ákvæðum laga um váttryggingarsamninga auk annarra málsástæðna sem lögmaður M vísar til varðandi þá kröfu M að ekki komi til skerðingar bóta vegna aldurs hans. Málið er því tekið til efnislegs úrskurðar.

Í váttryggingarskilmálum koma fram með ótvíræðum hætti hvaða ákvæði gilda um skerðingu bóta vegna aldurs tjónþola. Þau ákvæði fara ekki á milli mála. Skilmálar V hvað varðar skerðingu bóta vegna aldurs eru almenn og því ekki eðlisólík þeim sjónarmiðum sem lög um skaðabætur nr. 50/1993 byggja á sbr. 4. og 6.gr. laganna svo dæmi sé tekið. Hafnað er þeim málsástæðum, rökum og málsútlitunum og sjónarmiðum, sem M byggir á í málinu. Ekkert í lögum eða sjónarmiðum varðandi neytendarétt, stjórnarskrá eða annað sem lögmaður M vísar til kemur í veg fyrir að V geti sett almenn ákvæði eins og þau um skerðingu bóta, miðað við aldur, með þeim hætti sem fram kemur í váttryggingarskilmálum. M á því ekki rétt á frekari bótagreiðslum vegna slyssins þ. 14.5.2014.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari greiðslum frá V.

Reykjavík 20.10.2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.